

PROVINCIEBESTUUR OOST-VLAANDEREN

KLASSERINGSTOERNOOI 2009-2010 - VERSLAG

THEATERATELIER LA BARRACA GENT

17 oktober 2009

"LorcAct"

Tekst & regie: collectief filiolorcact **Met:** Frank Maegerman, Tine Theunissen, Jim T. Maes, Pedro Waeghe, Lies Brouckaert, Karo Segers, Steve De Spiegeleire, Filip Martin. **Belichting:** Maarten De Jonghe
Kostuums: Veerle Tytgat **Productie-assistente:** An Keppens

ENSCENERING

De keuze om het publiek op de ruimte en haar spelers 'los' te laten en vice versa diende de voorstelling ten volle en kwam nergens als gezocht of geforceerd over. Zo kreeg het geheel iets filmisch, waarbij het publiek ook letterlijk de rol van omstander toebedeeld kreeg of waarbij het zelfs ongewild als 'het koor' ging fungeren. De theaterruimte werd ten volle en sober bespeeld. Zo werd er o.a. prachtig en dankbaar gebruik gemaakt van gordijnen en onderliggende blote muren, maar vooral ook van 'de put', met mooie scênebeelden tot gevolg. Ook de multifunctionele kostuums werkten perfect: de bontjas van het conformisme en daaronder de pakken van het slachtoffer. De nachtdierlichtjes als sfeerscheppend element en lokker van het publiek werkten niet helemaal. Op het einde zorgden ze zelfs voor een spanningsbreuk, toen er haastig en onhandig mee omgesprongen werd. De klank werd subtiel aangewend en paste perfect in het plaatje. De belichting had het hier duidelijk moeilijker. Wellicht is het te wijten aan technische beperkingen, maar het licht slaagde er zelden in om de broeierige sfeer die de voorstelling beoogde, kracht bij te zetten. Het licht leek de taferelen, letterlijk en figuurlijk, te sterk of te bakenen. Er was weinig spel van licht en schaduw.

TAAL

De spreektaal, hoewel niet bij iedereen even correct, kreeg door de band toch een behoorlijk naturel mee.

REGIE, SPEL EN SAMENSPEL

La Barraca slaagde erin op inventieve wijze een boeiend concept neer te zetten, los van anekdotiek en cliché. Er werd op overtuigende wijze een universum opgeroepen, vertrekkend van de teksten van Lorca. De keuze om deze tekst als partituur ondergeschikt te maken en er een eigen wereld mee te herscheppen is doorgaans een gevaarlijke onderneming vol valkuilen. Het collectief is er nagenoeg in geslaagd om de meeste valkuilen te omzeilen en deze nieuwe partituur feilloos te bespelen zonder gratis te worden. Wat bij aanvang nog als een reciteren van een 'Van Ostaijen-tekst' klonk, kreeg gaandeweg een eigen klankbeeld. Vrij snel werden wij in een stevige voorstelling gezogen, waarvoor onze bewondering.

Dat heeft vooral te maken met het spelplezier en de bijbehorende fysieke inzet: ritmisch sterk en intens. Weliswaar slaagde de ene acteur al beter in een organische betrokkenheid en een naturel dan de andere, maar het totaalbeeld klopte en dat is zeker een verdienste.

De aanvang van de voorstelling leek ons echter bij iedereen wat geforceerd en net te weinig organisch. De choreografie van de lichtogen stemde niet helemaal overeen met het te expliciet en te lang debiteren van de tekst. Dóór het geluid van de mediterrane beestjes klonk ook de dictie te opdringerig. Dat net te lang uitspinnen kregen wij bij meer dan één scene in de loop van de voorstelling.

Het geheel vond zijn kracht vooral in een sterk beeldend vermogen. Zo bleef o.a. de pieta als beeld hangen, maar ook de blinde, de graafscènes, het schietschijfbeeld of de scène met de obligate 'Ai'-klanken van Lorca's poezie, om er enkele te noemen. Her en der verwaterden sterke momenten door gemis aan timing, waardoor spanningsbogen niet helemaal tot een climax uitgroeiden. Af en toe ging men net te ver, of zat men net over de limiet, (huilscène bij graven bv., maar toch ook de scene met de blinde, de groepsscène met het 'Ai'-spel ...).

Ondanks deze schoonheidsmankementjes is de ploeg er zeker in geslaagd het geheel tot een zeer persoonlijke en genietbare voorstelling te componeren en dat verdient respect.